

blikket ud paa, at der er Glæde i den socialdemokratiske Himmel for hver ny Tjenestemand, der bliver ansat. Saaledes er Forholdet ikke i Virkeligheden.

Nygart: Den højtærede Justitsminister synes at være noget irriteret over mine, synes jeg selv, ret fredelige Udtalelser, og det finder jeg ikke, der er Grund til; i alt Fald har det ikke været tilsigtet fra min Side ved denne Lejlighed at spolere den højtærede Ministers ellers gode Humør. Først beklager den højtærede Minister sig jo over, at jeg har sagt, at han har inspireret disse forskellige, Politifuldmægtigene og andre ved Dommer- og Politikontorerne, til at søge Statsansættelse. Ja, det kan den højtærede Minister ikke komme udenom, naar jeg af Rigsdagstidenden kan oplæse — det staar Side 75 —, hvad Ministeren har udtalt: „I Længden tror jeg ikke, det vil kunne lade sig gøre, hvis dette Forslag gennemføres, at overhøre Politifuldmægtigenes gentagne Krav om fast Ansættelse, et Krav, der i hvert Fald forekommer mig berettiget under Hensyn til disse Personers ansvarsfulde Gerning.“ Det er rene, klare Ord til de Folk: de har Ministerens Sympati, naar de kommer og banker paa hans Dør og ønsker fast Statsansættelse. Jeg forstaar ikke, at der kan være noget irriterende i, at jeg gør opmærksom paa, at det i Virkeligheden er et Vink fra Ministeren: I har min Sympati, jeg vil gerne gaa med til det. Det er dog et Udtryk, som hjælper til at faa disse Konsekvenser frem snaarest muligt. Det var det, jeg udtalte et beskedent Ønske om ikke var blevet nævnt.

Saa siger den højtærede Minister, at jeg skulde have besvaret mig over Embedsmændenes Antal, og Ministeren mente, at dette var rettet specielt til ham eller til den socialdemokratiske Regering. Jeg nævnte ikke et Ord om, hvem der var særlig Skyld i dette, jeg nævnte den Kendsgerning, at i de mange Aar, jeg har siddet i Rigsdagen, er Embedsmændenes Antal forøget ganske betydeligt, at der i visse Perioder, i Krigstiden, har været ansat en hel Mængde flere, end der senere har været Brug for. At der er afskediget en hel Del af det foregaaende Ministerium, og at dette er fortsat under det nuværende Ministerium, er kun en Ting, jeg anerkender. Men jeg synes ikke, der var Spor af Grundlag for den højtærede Minister til at fare op med Udtalelser som, at han vil gøre os Venstre-mænd opmærksom paa, at Socialdemokraterne ikke er nær saa slemme, som man i Almindelighed vil gøre dem. Og een Ting

kommer Ministeren aldrig udenom, nemlig at det Parti, han tilhører, søger at faa saa meget ind under Staten som muligt, og deraf følger flere Embedsmænd. Det har imidlertid ikke været min Hensigt at rejse nogen Diskussion herom.

Den højtærede Minister gør gældende, at han ogsaa har søgt at nedlægge Dommerembeder eller slaa Dommerembeder sammen — det er det, der er Tale om —, men det er ikke noget, som den nuværende Justitsminister har fundet paa, det har været Tilfældet under tidligere Justitsministre — og med Billigelse fra alle Sider. Jeg synes ikke, det er paa sin Plads, at Ministeren stikker den ud, at hver Gang han søger at faa et Dommerembede nedlagt, kommer det 1ste tingvalgte Medlems Partifæller og beder om, at det maa blive opretholdt. Den højtærede Minister kunde lige saa godt have sagt, at saa kommer hans socialdemokratiske Venner og de Konservative fra de paagældende Egne, thi det er jo ikke noget ualmindeligt, at naar der er Tale om Nedlæggelse af Embeder eller om Sammenlægning af to, faar Egnens Beboere længere til vedkommende Embedsmand, hvad der jo er en Ubehagelighed for dem, og derfor tror jeg nok, at de alle er imod det, hvad enten de er Socialdemokrater eller Konservative eller Venstre, ja, selv Radikale. Jeg synes derfor ikke, det er paa sin Plads, at den højtærede Minister udtaler sig, som om det særlig var Venstre, altsaa mine Meningsfæller, der ønskede at opretholde saadanne Embeder. Naar vi taler om Sagen her, maa vi jo se paa, hvorledes Partierne som saadanne stiller sig, og den højtærede Justitsminister vil ikke have set, at de af mine Meningsfæller, der har Ansvaret, har været imod at nedlægge Dommerembeder. Vi er med Glæde gaaet med dertil, selv naar den nuværende Minister har foreslaaet det.

Justitsministeren (Steincke): Det ærede 1ste tingvalgte Medlem (Nygart) plejer gerne at være utilfreds med den Form og den Tone, jeg anvender, naar jeg svarer det ærede Medlem. Jeg ved ikke, hvorfor han bruger saadanne Udtryk som, at jeg farer op, medmindre det skal betyde fra min Plads og hen til Talerstolen, eller et Udtryk som, at jeg irriteret svarer det og det. Jeg er ikke det fjerneste irriteret over at diskutere med det ærede Medlem. Tværtimod, jeg er altid forfærdelig glad ved det, fordi jeg synes, at det ærede Medlem ved, maa jeg maaske bruge Udtrykket: sin Gnavenhed i Regelen giver mig